

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: H. K.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2013, č. j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, č. j. 42 A 7/2013 – 33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, č. j. 42 A 7/2013 – 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012, č. j. KRPU-225728-24/ČJ-2012-040022-SV-CV, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, uložila žalobci správní vyhoštění. Zároveň žalobci stanovila i dobu, po kterou nesmí vstoupit na území členských států Evropské unie, na tři měsíce. Správní orgán vyhodnotil žalobcův výkon práce v Mostě ve dnech od 15. 8. 2012 do 13. 9. 2012 jako výkon práce bez povolení, neboť žalobce měl platné povolení jen pro Prahu, a to do 9. 9. 2012. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) zamítla svým rozhodnutím ze dne 28. 3. 2013, č. j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, neboť se ztotožnila se závěry napadeného rozhodnutí policejního orgánu prvního stupně. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Krajský soud ve svém rozsudku ze dne 1. 7. 2013, č. j. 42 A 7/2013 – 33, dospěl k závěru, že žalobce práci po větší část posuzované doby vykonával v rozporu s pracovním povolením, neboť měl povolení pro Prahu. Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc, rozlišuje mezi prací bez povolení a prací v rozporu s povolením, toto rozlišení se tak musí promítnout i do úvah stěžovatelky. Nejednalo se tak

o práci bez pracovního povolení, krajský soud proto hodnotil pouze výkon práce od 10. 9. 2012 do 13. 9. 2012 jako práci bez příslušného povolení, protože až v tomto období žalobce žádné povolení neměl. Podstatná změna v posuzování časového období by bývala měla vliv na výši sankce uložené žalobci, proto krajský soud citované rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu nyní stěžovatelka brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Vadu napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že dle názoru krajského soudu není práce v obvodu územní působnosti jiné pobočky Úřadu práce, než která povolení žalobci vydala, výkonem práce bez platného povolení.

Stěžovatelka s krajským soudem souhlasí v tom, že žalobci pro výkon práce v Mostě nestačí povolení vydané pro Prahu. Krajský soud však nesprávně posoudil jednání žalobce, když je hodnotil jako práci v rozporu s pracovním povolením, nikoliv jako práci bez pracovního povolení, jež je podmínkou pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Stěžovatelka je toho názoru, že žalobce vykonával práci na jiném místě, než mu bylo povoleno, jedná se tak o práci bez pracovního povolení a správní vyhoštění je možné. Zákon o pobytu cizinců předvídá způsob, jímž si žalobce mohl zařídit legální výkon práce na více místech, avšak neučinil-li tak, nelze na jeho počínání pohlížet jinak, než jako na práci bez povolení. Názor krajského soudu by totiž *ad absurdum* vedl i k tomu, že by cizinci mohli vykonávat jinou práci na jiném místě a pro jiné zaměstnavatele, než které jsou předpokládány v uděleném pracovním povolení. Závěrem stěžovatelka upozornila na to, že se krajský soud odchýlil od setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Stěžovatelka je přesvědčena, že jiným osobám nevznikne újma, protože přiznáním odkladného účinku se aktivuje odkladný účinek správní žaloby, správní vyhoštění tak nebude možné vykonat. Újmu stěžovatelka spatřuje v tom, že v případě vyhovění její stížnosti dojde k souběžné existenci dvou protichůdných správních rozhodnutí v téže věci.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobce se ve svém vyjádření ztotožnil s argumentací krajského soudu. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. sice výslovně označuje výkon práce bez

pokračování

povolení k zaměstnání jako důvod pro správní vyhoštění, avšak stěžovatelka nepřipustně rozšířila tento pojem, což vede k setření rozdílu mezi prací bez povolení a prací v rozporu s povolením, tedy dvěma odlišně společensky závažnými formami protiprávního jednání. Krajský soud dostatečně a přesvědčivě zdůvodnil, jak dospěl ke svému správnému právnímu názoru.

Dále žalobce uvedl, že stěžovatelce nesvědčí důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka dostatečně neuvedla, jaká závažná újma jí hrozí, pouze se omezila na nesouhlas s napadeným rozsudkem a tvrzením, že možná existence dvou protichůdných správních rozhodnutí je nežádoucí. Akceptace takové argumentace by vedla k automatickému přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem správních orgánů, jejichž rozhodnutí byla správními soudy zrušena.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Námítkou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] se Nejvyšší správní soud z povahy věci musel zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Stěžovatelka blíže nevysvětlila, v čem nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřuje. Z kasační stížnosti plyne, že se sama s částí právního hodnocení krajského soudu ztotožnila a proti zbylé části věcně reaguje, což by nebylo v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné. Z rozsudku samotného jsou patrné právní úvahy soudu a jejich užití na konkrétní okolnosti projednávané věci, odůvodnění je srozumitelné a bezrozporné. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním či závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.

Další námitka stěžovatelky směřuje proti posouzení rozdílu mezi výkonem práce bez povolení a výkonem práce v rozporu s uděleným povolením, a významu případného rozdílu pro správní vyhoštění. Stěžovatelka odkázala na předchozí rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 As 28/2008 - 76, ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 - 51, a č. j. 7 As 46/2006 - 56, a ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 - 66, podle nichž má být práce na jiném místě, než je určeno v povolení, výkonem práce bez povolení.

Této námitce lze přisvědčit. Z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu skutečně plyne, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiné pobočky Úřadu práce, než která rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydala, je v obecné rovině považován za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. To proto, že Úřad práce při vydávání

povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu působnosti jeho krajských poboček. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na území státu zaměstnáváni cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů České republiky. Krajský soud tak pochybil, když opomenul setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu a následkem toho rozhodl v rozporu se zákonem.

V dalším řízení tak bude na krajském soudu, aby při rozhodování ve věci vyšel z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a výkon práce v jiném místě, než byl cizinci povolen, v obecné rovině považoval za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání a nikoliv za výkon práce v rozporu s pracovním povolením.

V. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán na základě § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť rozhodnutím o věci samé bez prodlení po podání tohoto návrhu odpadl důvod pro vydání usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku.

S ohledem na skutečnost, že krajský soud posoudil předmětnou právní otázku nesprávně, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Napadený rozsudek krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. proto zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu